

Српски краљеви пре Немање

Српски цар Степан Душан Немањић, у средини, са браћом Марије Ангелине, који су такође Немањићи, Јован V Палеолог, лево и Андронићем III десно, XIV век Хиландар.

у ВЕСТИ ДАНА 11. септембра 2017.

Влада Републике Српске Крајине у прогонству Вас упознаје с повјесном (историјском) истином о српском (словеначком) староседелаштву на Хелму (Балкану) и о српској држави од **490. године, с престоницом у Скадру**. О овој држави и много историјских дела из претходних столећа, али у Србији и осталим словенским државама је повјесна (историјска) наука уписала да су Словени стигли на балкан тек у 7. столећу Нове ере и да су се описменили и покрестили тек у 9. столећу нове ере.

Овај фалсификат о Србима и осталим Словенима су пласирале германске и романске државе, у сарадњи с Ватиканом, а, нажалост, то и данас прихватају за истину словенске државне и научне установе.

На тако бесмислени став упућује и најављени специјални додатак у дневном листу „Политика“, у Београду, који ће бити објављен у четвртак, 14. септембра 2017. године, под насловом: „Осам векова од крунисања првог српског краља – Стефана Немање“.

Реч је о 12. столећу Нове ере, а Србија је основана у петом столећу Нове ере и до Немање су њоме владала 42 краља!

Ако цењено и најстарије српско дневно гласило „Политика“ подлеже колонијалном фалсификату – да је Немања први краљ Србије, онда можемо да се упитамо: шта је са српским и словенским државницима и научницима?!

Против овог колонијалног фалсификата се огласило **Друштво српске заједнице** у Љубљани, Миклошичева 96. Уредник Никола Милованчевић је објавио у „**Часопису за културу и друштвени живот**“, бр. 20, у Љубљани, 2012. године, на страни 59, чланак.

„Слово протe, књижевника и народног вође, Никле Беговића у Цркви у Мариндолу, 1868. године“ – податак да су Илири у Антици били српско племе.

Прота Никола Беговић сведочи да су Србе, у првом столећу, покрестили: апостоли: Свети Павле и Свети Андреј, а да је и Свети Петар посећивао српске земље на Хелму (Балкану). То значи, да су после распада Римске империје, они (Срби) могли у 5. столећу основати државу српског народа, с престоницом у Скадру, а никако неки други народ.

Ево дела из његове беседе у Мариндолу, 1868. године:

„... Тако је богме. Па, то подударане пословице српске с ријечима ‘Светог писма’ мора нас довести на ту мисао – да су Србљи прастари народ и вјерно гојенче самога Бога! И како би то могло друкче бити? Старе књиге свједоче стару истину. Станимо мало, па да погледамо у повјесницу апостолску. Ту ћемо видети јасно – да је Апостол Паво долазио у Илирик и писао туда своја писма у славне градове! И за Апостола Петра – држе неки да је туда путовао. Можда. Но, то је за нас свеједно – за нас важи ова апостолска подлога, само толико, што уз њу долазимо до увјерења, да су и словјенски народи (Србљи) истином јеванђеоском још тада просвјетљени били, јер су Словјени од искона живили по Илирику... А, и осим тога, знадемо ми још и ово: да је, наиме, Свети Апостол Андрија – први ученик Христов – донесао Словјенима на сјеверу благодети свете вјере Христове“ (покрстио Србе у данашњој Бугарској и Србији, а и Русе у данашњој Украјини).

О српској држави од 490. до 1171. године, писао је Србин католик и католички свештеник, фра Андрија Качић Миошић, у свом делу „Разговор угодни народа словинскога“, у којој спомиње 42 српска владара пре Стефана Немање. Он се није (у 18. столећу) поводио за, већ тада присутним, антисрпским намерама Ватикана и Аустрије, те је записао – да су **Илири Антике само Срби (Словени)**, те да су многе папе и римски цареви у Антици и раном Средњем веку Словени с Балкана (Срби). Занимљиво је, да је ово дело фра Андрије Качића Миошића било у наставном програму и средњих школа и факултета и да се нико није обазирао на **то да оно оспорава германско-ватиканску подвалу да су Срби дошли на Балкан из Русије у 7. столећу Нове ере?!**

Ове чињенице о Србији од 5. столећа Нове ере, спомињу и многи научници из европских земаља претходних столећа, а те садржаје је унео у своје књиге **академик Јован И. Деретић. Он Скадар означава за престоницу Србије од 490. до 1171. године, па чак и у периоду пре Римске Империје.**

Овај истраживач је нашао докумената у иностранству, у којима је то забележено, а овде ћемо навести део историје Србије пре Немање, у време **српских краљева Војислава и Бодина.**

Ј. Деретић тврди да нико од наших истраживача није имао прилике да се тим документима о Србији, која се налазе у архивама других земаља, служи. На основу њих, Јован И. Деретић пише:

“Српски корени су у Подунављу, али срце Србије је у Скадру. Тај стари град, чије име потиче непосредно од српског имена (помиње се као: **Сарба, Сарда, Сорда, Скорда, Сардоник, Садар и Скадар**), био је најдуже, око **дванаест векова, престоница Србије**. Толико дуго је **‘поносни град Сардоник’**, како га назива Стефан Првовенчани, са залеђем, био центар српске државе”.[1]

Ј. И. Деретић описује Србију у време краља Доброслава Првог Војислава (1024-1065), којом приликом потврђује да је Скадар престоница Србије (а не Дукље, или Зете): “**Краљевић Доброслав** је одрастао у Рашкој и био је изузетно обдарен, како телесно, тако и умно. Иако је по годинама био још дете, деловао је као зрео човек. Када је дошао у Скадар **1024.** године, Срби су одмах побиле све византијске чиновнике и посаду, па га прогласили за краља. Чим је византијски цар Василије дознао шта се десило у Србији, дигао је велику војску и пошао да лично поврати пређашње стање. Византија је, у то време, била врло моћна, најмоћнија од времена цара Јустинијана. **Млади краљ Доброслав је изишао са војском пред Василија и поразио га 1025, у великој бици код Бара.... Битка је одлучена захваљујући смелој тактици младог краља... Због ове и других битака, Срби су свог мудрог војсковођу, краља Доброслава, назвали – Војислав”**.[2]

Бар што се тиче престонице Србије, наши историчари нису морали да чекају ова непозната документа, на основу којих Ј. И. Деретић исписује мало друкчију историју од оне коју смо учили. Могли су да прочитају, на неколико места, исти податак (Скадар – престоница Србије) у “Летопису попа Дукљанина!”, с чим ћемо се упознати из књиге Николе Банашевића о овом средњевековном спису: “... Нешто доцније, биће говора о злогласној краљици Јаквинти, жени краља Бодина, а овде ћу само подсетити да је она у Котору припремила отровни напиток, који је послала, преко својих људи, у Скадар – да се дадне краљу Владимиру Трећем, да би, његовом смрћу, осигурала престо своме сину Ђорђу”.

У истој књизи, срећемо други навод о Скадру као престоници Србије: “...Бојећи се да Бранислав или његови синови не преузму краљевство после смрти свога мужа, Јаквинта је почела смишљати како ће их погубити. Обрадовала се када је једног дана Бранислав са братом Градиславом и сином Предихном дошао краљу у Скадар”.

Ево још једне потврде:

“...**Краљ Бодин уће у Дубровник, сагради тврђаву, а затим се врати у Скадар, где је умро”**.[3]

Влада РС Крајине у прогонству се захваљује уреднику Николи Милованчеву и Друштву српске заједнице у Љубљани на књигама истине и нада се –

да ће то подстакнути државне и научне установе у Србији, да истину о прошлости Срба и расрбљавању унесу у школске и научне књиге, јер је то само корак деколонизације – **што је предвиђено и резолуцијама Уједињених нација.**

С таквом обавезом према прошлости свог народа, неће се моћи појављивати у јавним гласилима оно што „Политика“ најављује у будућем чланку – да је Немања први српски краљ.

С поштовањем,
Милорад Буха, председник Владе

[1] “Античка Србија”, др Јован И. Деретић, Београд, 2000, “Сардонија”.

[2] Исто.

[3] “Летопис попа Дукљанина”, Никола Банашевић, Београд, СКЗ, 1971, стране: 231, 257, 258.